

ȘCOALA PĂRINȚILOR - UN LIANT AL COMUNICĂRII ÎNTRE GENERAȚII

Profesor Camelia Timofte
Școala Gimnazială „George Emil Palade” Buzău

Doamna Popescu își aruncă în grabă ochii pe ceasul ce țopăie în neștire pe peretele din fața ei. Cu o ultima mișcare grăbită termină de pregătit cina și se îmbracă sub privirile satisfăcute ale odraslei. Pleacă la școală. Își ia ceva comod de stat în bancă, nu prea extravagant, nu prea anost. Găsește cheile în buzunarul știut și dă să plece. Îi dă ultimele indicații fiicei ei care pare adâncită în rezolvarea temelor. Speră să își termine temele până se întoarce ea. În pragul ușii se întoarce să o mai privească o dată. Surâzătoare, fata îi întinde notesul și pixul... " Așa se învață, mama, ai uitat?! Cu pixul și caietul! ... că doar nu te duci la plimbare ... e școală! E școala părinților!!!"

Mulți părinți de adolescenți găsesc comunicarea dificilă cu generația mai tânără. Unde mai pui că sunt în directă confruntare cu mirajul tehnologiei care oferă tot - și casa și masa, cum ar spune bunica! Și pe bune dreptate, de multe ori așa se pare a fi. Atunci ce abordare să ai, dacă din start ai impresia că ești competitor într-o bătălie gata pierdută!

Părintele contemporan pare prins într-un șablon care nu îi oferă multe alternative. Se admite că a fi părinte este cea mai mare responsabilitate a oricărei persoane și că nu poate fi comparată cu niciuna dintre celelalte responsabilități profesionale sau sociale. Ritmul vieții cotidiene nu lasă răgazul necesar decantării celor mai bune soluții diverselor probleme ivite.

Școala părinților sau dialogul vârstelor nu este un deziderat, ci o realitate palpabilă, concretizată în programe educaționale proiectate ca întâlniri ale părinților interesați a-si împărtăși experiența parentală cu alți conlocutori dornici de a afla ce fac alții în situații similare, ce metode să adopti atunci când pare că toate variatele disponibile au fost epuizate.

Nu de multe ori te întâlnești cu mulți părinți ce se declară depășiți de situație. De altfel, nu de multe ori situațiile de viață sunt atât de complexe, încât este dificil să întrezărești din prima o soluție magică. Toate aceste întâlniri pleacă de la câteva premise general acceptabile. Adolescența apare ca etapă imediat următoare copilăriei, perioada magica a libertății acceptate, atunci când adultul se așteaptă la greșeli ca la o normalitate a dezvoltării. Părinții recunosc dependența copiilor lor de ei, iar aceștia din urmă acceptă dependența lor de adulții familiei. Copiii își delimitează succesul din perspectiva aprobării părinților ca o reacție de compensare a eforturilor depuse. Ei, treptat, ajung în vârful performanței lor, devin copii experți în manipularea sistemului de funcționare cu adulții. Astfel, se întrezărește începutul căutării unei noi identități, care nu este ușor definibilă, ci mai degrabă este clar contrastivă de identitatea adult-dependentă de până la acel moment. Adolescentul forțează legătura cu părinții în descoperirea acestei noi identități, ceea ce este mai degrabă o dorință emoțională, decât una logică. El tânjește după libertate, fără să fie totuși abandonat de părinți. Ei își revendică propria imagine, refuzând-o pe aceea creată de părinți atâția ani, o imagine deseori pigmentată de prea mult fard, de haine bizare sau de frizuri ciudate.

În această vâltoare se naște opoziția părinților. Pe măsură ce adolescenții sunt în căutarea cât mai multor provocări, pentru a-și dovedi puterea și abilitățile, părinții simt nevoia de a strânge corzile pentru a readuce pe făgașul inițial copilul rătăcit. Acestea este punctul beligerant. Aici intervine școala părinților care vrea să formuleze răspunsul întrebării – Libertate totală sau rezistență?

Părinții sunt sfătuiți să nu ofere libertate totală adolescenților, ci să le creeze un cadru provocator care să le permită afirmarea. Ori acest lucru este posibil, dacă li se oferă libertatea de a alege. Doar aceasta le permite șansa de a străluci, iar adulților bucuria de a le împărtăși succesul. Cu toate acestea, părinții trebuie să își continue lupta pentru combaterea unor tresăltări mai dure ale adolescenței, acceptând ideea că multe dintre aceste confruntări sunt sortite eșecului.

Astfel, Școala Gimnazială George Emil Palade s-a afirmat în planul educativ județean prin o inițiativă singulară – proiecte destinate exclusiv adulților interesați de problematica actuală a educării tinerei generații, cu precădere a adolescenților. Prin consecvența derulării acestora, s-a creat deja o tradiție lăudabilă, recunoscută de către Inspectoratul Județean Școlar.

Prezentăm câteva programe derulate până în prezent, la care am participat în calitate de lector sau coordonator de proiect:

➤ „**Metode inovative de comunicare**”, 2010-2011, în parteneriat cu CCD Buzău. Proiectul e înscris în *CAEN, Domeniul Școala Părinților, Poziția 155*;

➤ „**Dezvoltarea competențelor de comunicare cu părinții**”, 2011-2012 avizat ISJ, Buzău, în parteneriat cu Comitetul reprezentativ de părinți;

➤ „**Părinți și cadre didactice investim în educarea copiilor noștri**”, 2009-2010 avizat ISJ, Buzău, în parteneriat cu Comitetul reprezentativ de părinți;